

[Alfred Jensen.]

ting frem og desuden redegør for, hvorledes man mener spørgsmålet skal løses på positiv måde.

Jeg har ikke talt for, at ministeren skal fremsætte forslag om indgreb i de aftaler, der findes. Jeg har talt for, at ministeren skal sætte ind for at få forelagt en ændring, for at få parterne ført sammen og få dem forklaret, at der må en løsning til i overensmølse med de ønsker, som er ført frem af de 700 000 organiserede arbejderes repræsentanter. Det er ikke urimeligt eller blåøjet at have den opfattelse, at noget sådant kan gennemføres. Jeg erindrer den sommer, da der var to kommunister i regeringen. Da fik man forespørgsel fra arbejdsgiverne, om man skulle gå ind for indrømmelser angående lønforhøjelser. Jeg vil tro, at selv om arbejdsgiverne lægger aldrig så meget krigsmod for dagen, er der alligevel — hvis regeringen siger: stem bare tonen ned, lad os få dette ændret — en chance for at komme den vej frem. Det er det, jeg har peget på. Det er det, jeg har givet udtryk for i mit forslag til dagsorden, og der er absolut ikke grund til at svinge sig op og tale om statsindgreb på tværs af det, arbejderne ønsker, og, kan jeg sige, også på tværs af det, erhvervslivet ønsker. Der er tale om at nå frem til en fornuftig og holdbar løsning for arbejderne. Jeg skulle tro på linje med alle de udtalelser, der er fremsat her, at man er enig om, at der er noget galt.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen talte om, at der var nogle, der greb til fortvivlelsens selvhjælp, og at man forsøgte at hjælpe dem til rette. Det gør man vel i erkendelse af, at det er gode og brave kolleger, som ikke skal have på snuden, men tværtimod skal have en håndsrækning til at komme ud af vanskelighederne. Jeg er naturligvis ikke utilfreds med, at man i Smedeforbundet såvel som andre steder gør, hvad man kan for at løse det spørgsmål, der findes her. Jeg forstår så udmærket, at de arbejdere, der var hos Henze og har følt urimeligheden af boykotten, har ønsket at vende tilbage til den virksomhed, hvor nogle af dem har tjent deres brød i mere end 25 år. Jeg ved ikke, om forholdene på Henze bliver sådan for fremtiden, at de, der har været der i en lang årrække, fortsat mener, at det stemmer med deres værdighed

som mennesker at være der. Meget tyder på, at det ikke bliver tilfældet, men derfor kan man dog ikke optræde sådan over for de strejkende, som det forekommer mig det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har gjort.

Jeg har allerede beskæftiget mig med statsindgrebet i 1956. Jeg har gjort opmærksom på, at der er forskel på statsindgreb, der foretages mod arbejderne, og statsindgreb, der foretages for at hjælpe arbejderne, og jeg har redegjort for, at vi er tilhængere af foranstaltninger af enhver art, der kan hjælpe og fremme arbejdernes interesser. Jeg må dog sige, at jeg har ikke store illusioner, når det drejer sig om regeringer, der skal tage hensyn til de herrer kapitalister. Hvis ikke man vender skarpen til, da er muligheden for at gennemføre sådanne foranstaltninger ikke store. Alligevel har vi den opfattelse, at problemerne bør føres frem til debat her i tinget, så at det kan fremgå klart for offentligheden, hvad man gør, når det drejer sig om at hjælpe og værne arbejdernes interesser, og hvad man gør, når det er andres og de mere velhavendes, der står på spil.

Jeg kunne have citeret noget mere af Alfred Petersens udtalelser til Ekstrabladet, som kunne vidne om, at de synspunkter, jeg her har givet udtryk for, ikke er mine private, men er synspunkter, som deles af det store, store flertal af arbejderklassen.

Endelig bemærkede jeg, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen nu modererede sine udtalelser om Land og Folk. Nu blev det til, at det var sjældent, man fik den hele sandhed i Land og Folk. Det er jo ikke det, der står i Metalarbejderbladet. Der står, at man aldrig griber Land og Folk i at tale sandhed. Jeg er meget glad for denne lille korrektur; jeg mener blot ikke, den er tilfredsstillende, men det er jo altid en begyndelse, når man må erkende, at det, man skrev, var noget for kategorisk.

Hvad mødet på Slotspladsen angår, havde det intet som helst med organisering eller start af strejken at gøre. Det, der skete her, var, at tillidsmændene på de store arbejdspladser på et tidspunkt, da arbejderne følte, at de havde brug for ekstra sympati og solidaritet i deres kamp mod Henze, gik ind for, at der holdtes møde på Slotspladsen. At vi kommunister var med